

Gólzápor az angol kapura

MAGYARORSZÁG-ANGLIA 7:1 (3:0)

A diadalmasan fejlődő magyar sport útjára új győzelmi jel került: labdarúgónk magávalragadó játékkal legyőzték az angol nemzeti válogatottat.

Nagy volt a tét: labdarúgónknak meg kellett őrizniük többéves hazai és külföldi veretlenségüket, s kiváló játékkal kellett bebizonyítaniuk az egész világnak, hogy a nagy jelentőségű olimpiai siker óta a magyar sport tovább hálád előre, s hogy méltán vitáik ki labdarúgónk a London, Stockholm, Bécs, Róma nevéhez fűződő diadalisorozatokat. Be kellett bizonyítani, hogy a magyar labdarúgás nemzetközi jelentőségű előretörése tartos, nem véletlen sikereken alapszik, hanem egy hatalmas sportépítő munka eredménye. A küzdelem olyan sikert hozott, amely nemcsak a magyar dolgozókat, de sportunk minden barátját örömmel tölti el: labdarúgónk nemcsak megőrizték eddigi hírnevüket, hanem még erősebbé tették azt, nem akárhogyan, hanem hatalmas megsemmisítő fölénytel győzték a sportszerűen küzdő, képzett angol csapat ellen. A wembly-i magyar győzelem megdöntötte a kilenczentez angol veretlenségét, ez a mostani diadal pedig, ha lehet, még fényesebben mutatta meg labdarúgónk magas kultúráját, áttűt eréjét. Köszönet érte kiváló játékosainknak s a magyar sport építőinek. A dolgozó nép szeretete és bizalma ösztönözte labdarúgónkat, s az egész magyar sportot további új, nagy sikerekre.

Megjelent a mérkőzésen Rákosi Mátyás elvtárs, a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének első titkára, Nagy Imre elvtárs, a minisztertanács elnöke, Dobi István elvtárs, az elnöki tanács elnöke, Gerő Ernő elvtárs, Henedi András elvtárs, Farkas Mihály elvtárs, Apró Antal elvtárs, Ács Lajos elvtárs, Hidas István elvtárs, Zsofi-nyecz Mihály elvtárs, Földvári Rudolf elvtárs, Króth István elvtárs, a Politikai Bizottság tagjai, Szalai Béla elvtárs és Bata István elvtárs, a Politikai Bizottság póttagjai, Vég Béla elvtárs, a Központi Vezetőség titkára, valamint a kormány számos tagja és a pártkongresszus külföldi vendégei. Ott volt J. D. Kisseljov, a Szovjetunió magyarországi nagykövete, George Peter Labouchere, Nagy-Britannia és Észak-Írország magyarországi követe, Jelen volt a mérkőzésen Jules Rimet, a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség elnöke és Harold Shentall, az angol sportkultúra vezetője.

A mérkőzés előtt

A nyolcadik magyar-angol válogatott labdarúgómérkőzés iránti érdeklődés vasárnap elérte tetőpontját. A gyönyörű, verőfényes napon mindenütt a két csapat találkozójáról esett szó. Mi lesz az eredmény, mit hoz a mérkőzés? Ez foglalkoztatta a sportolókat, sportkedvelőket és azokat a százszázakat is, akik talán még sohasem látták labdarúgómérkőzést. Sokan — akiknek eddig nem jutott jég — még az utolsó délelőtti is megpróbáltak mindenféle kísérlettel, csakhogy szemtanúi lehessenek az Európasztártnak is nagy izgalommal várt összecsapásnak.

A zászlókkal feldíszített, pompásan előkészített Népstadion felé már a déli órákban megindult a tömeges vándorlás. Tíz-e tizezrek már két órakor — jóval a mérkőzés kezdete előtt — elfoglalták helyeiket: sokan itt fogyasztották el ebédjüket. Kora délután megkezdődött a meghívásos atletikai verseny, amelynek egyes versenyszámait már zsúfolásig megtelt nézőter, 92.000 lelkes szurkoló figyelte nagy érdeklődéssel.

Ezalatt a toronyépületben és a teraszon fokozódott az izgalom. A rádióporterek a «vonalkat» vizsgálták, hogy a mérkőzés idején semmi hiba se legyen. Az egyik szövegbe a «United Press», a másikba az «Associated Press» nagy hírgyűnösök munkatársai szerelték be a teletíró- és a képtávíróberendezést, hogy azonnal továbbíthassák tudósításaikat és a fényképeket a világ minden városába. Vernon Morgan, a Reuter-iroda sportszakértője egyenesen a teraszra kért közvetlen telefonvonalat, hogy Londonnál már a mérkőzés közben is beszélhessen. Az épület tetőjén, köröskörül a pályán működésbe léptek a filmriporterek, hogy a nagy találkozót előzményeit is megörökítsék.

Négy óra volt, amikor a magyar labdarúgóválogatott tagjai Sebes Gusztáv és Mándi Gyula vezetésével kikerültek a Népstadionba. A szépen berendezett öltöző asztalán már száz és száz távirat fogadta a

Egy félidő az angol felpályán

Magyarország: Grosics — Buzánszky, Lóránt, Lantos — Bozsik, Zakariás — Tóth II., Kocsis, Hidegkuti, Puskás, Czibor. Anglia: Merrick — Staniforth, Byrne — Wright, Owen, Dickinson — Harris, Sewell, Jezzard, Broadis, Finney.

Jezzard indítja el a labdát. A labda azonban nem jut messzire a mi területünkön, mert Czibor elcsúsz és máris magyar támadás végéig a pályán. Az első erős bombát Puskás küldi az angol kapura, de a 25 méteres lövéssel most még csak a fényképezőket ijesztgeti. Szinte minden pillanat érdekesebb eseményt hoz. Kocsis lövése suhan el a kapu mellett, aztán Hidegkuti közel, éles lövést véd Merrick. Az angolok igyekeznek fékezni a magyar támadásokat. De ez a merev ragaszkodás a «WM-rendszer» követelményeivel, nem sok jót hoz számukra. Játékosaink gyakran jutnak «leveszőhöz», üres térséghez s akkor — jaj a védelemnek! A 7. percben Hidegkuti finoman továbbítja a labdát Kocsisnak, s a legszebb gólhelyzet adódik Kocsis előtt. Kocsis azonban, futtában, helyezett lövés helyett, csak a kifutó Merrick kezébe tudja póccinteni a labdát.

De ami késik, nem múlik. A 10. percben Hidegkút veszélyes kitörés közben ketten is (Byrne és Owen) szabálytalannak akasztják meg. Szabadrúgás, 22 méterre az angol kaputól. Már-már úgy látszik, hogy Puskás lövi a labdát, de hirtelen átengedi a dicsőséget Lantosnak, aki előrefut és jól eltalált, hatalmas lövéssel, az angol sorral mellett a kapu balsarkába rúgja a labdát.

Az eredményhirdetőtáblán ez a felírás jelenik meg: «Anglia—Magyarország 0:1». A közönség újjong a pompás gól láttán és hatalmas erővel biztatja játékosainkat. Egy-két angol támadás következik. A 12. percben Broadis lövést védve kaparinálja meg a magyar kapus, majd Sewell veszélyeztetett kapunkat. A magyar védelem azonban jó, s nincs is egyedül, mert az igen lelkesen játszó csatárok is ott teremnek, ahol segíteni kell. Tóth az egyik pillanatban Buzánszky oldalán veri vissza a gyors és kemény Jezzard rohamát, a másik pillanatban pedig már — majdnem gólt lö, de Merrick kiüti a labdát. Múltak a percek és egyre inkább kibontakozik a magyar csapat fölénye. Hiába igyekeznek az angol védők erőteljes játékkal «szétszpriccelni» a magyar

A második félidő

A második félidőre kivonuló magyar csapatot alkalmi rigmussal fogadják a szurkolók:

«Hajrá, magyarok, hatig meg se álljatok!»

Egyelőre azonban nem látszik meg, hogy a magyar csapat megszívlelné a kívánságot. Egy kissé könnyedén játszanak játékosaink, nem mindig választják a legjobb, legbiztonságosabb megoldást és néha bizony felszisszenünk egy-egy rossz magyar passz, angol előretörés láttán. A 2. percben is túlságosan «elegáns» a magyar védelem, Grosics a labdára vetődik, de nem éri el és a meleg helyzetben Buzánszky csak nehezen tud felszabadítani. A játéknak ebben a szakaszában már többször egész percek telnek el angol támadásokkal, megmutatkozik az angol csapat erjeje. A támadások azonban nem elég szerzetiek, az egy-két emberrel végrehajtott támadások elhárítja védelmünk. Annál veszélyesebb a magyar csatárok, a

12. percben Czibor áttöri az angol védelmet, két védőjátékost is kicselez, és tiszta ívegőt teremt a másik oldal számára. Kocsis kapja a labdát, hat méterre a kaputól. Merrick ugyan kifut, de Kocsis visszahúzza a labdát, majd élesen a jobb alsó sarokba lövi.

Már 4:0 — nagyobb a különbség, mint Wembly-ben volt!

És nincs megállás! A 14. percben újabb fergeteges magyar támadás következik. Egy-két húzással jut el a labda a magyar kaputól Kocsisig, aki bravúrosan, fordulásból továbbítja Czibornak. Kezd kialakulni a gól, mert Czibor a tőle megszokott robbanékonysággal előretör, a védők pánszereiben összefutnak, megtámadják, Czibor elesik, de annyi erjeje még van, hogy Tóth II-höz adja a labdát. Tóth most is remekül kanyarodik a kapu felé, s bár zavarják, kapura lö. Merrick és még egy-két angol játékos közbelep, róluk visszapatann a labda, de

Tóth még nem adja fel. Rászalad a labdára és a hálóba sodorja. 5:0.

Alig telik bele pár perc, a 17. percben már indul el a hatodik gól is. Ismét Czibortól megy el a labda, aki faképpel hagyja az angol védőket, s hirtelen Hidegkutinak adja a labdát.

Hidegkúti 12 méterről laposan a jobb alsó sarokba rúgja. 6:0.

Az angol csapat nem törődik bele sorsába, bár a mérkőzés nagy része eltelt és hat gól nagyon-nagyon sok... A 23. percben siker koronázza erőfeszítéseiket. Szabadrúgáshoz jut az angol csapat. A pálya szérlől befelé ívelt labdát Lóránt nehéz helyzetben «belsővel» csak röviden rúgja el.

Broadis részen van és kapásból védhetetlenül a jobbsarokba rúgja, vagy 16 méterről. 6:1.

A közönség megtapsolja az angol gólt, hogy aztán annál viharosabban zengjen fel a magyarokat biztató szó. A 27. percben Hidegkúti ölelet, kitűnő cselekedettel rászedi ellenfeleit, Puskásnak passzolja a labdát.

Puskás «átgigózik» az angol védők között és a kapujából kimozduló Merrick

Kiválóan játszott a magyar csapat

Vajon ki gondolt volna arra a mérkőzés előtt, hogy vasárnap délután a Népstadionban a magyar csapat még a wembly-i eredményre is rálicítal és valószínű gólzápor zúdít az angol kapura? De ezáltal is, mint már annyiszor, beigazolódott, hogy legjobb labdarúgókra számítani lehet, «önmagukat mülják felül», ha erre szükség van. Ez a mérkőzésen a rendkívül lelkesen, szívósan, ötletesen játszó magyar válogatottak szárnyakat kaptak, hiszen arról volt szó, hogy «hitelesítienők» kell a wembly-i 6:3-at. Ha lehet mondani, a mérkőzésen inkább nekünk volt vesztésenivaló, mint az angoloknak, bármilyen drámai hangú biztató cikkeket írtak is hozzájuk újságíró honfitársaik.

Találón jegyezte meg valaki a mérkőzés után: «Wembly óta a magyarok sem mit sem felejtettek, és az angolok semmit sem tanultak». Igaz, hogy az angolok együttesen nem játszották ki legjobb formájukat, ebből csak a mérkőzés egyes időszakaiban adott izellőt, de — valljuk be — többet vártunk ügyeseleinktől. Egyénileg jölképzett játékosokból állt az angol együttes, de most összejött, csak a hangoláson tartó zenekarnak tűnt fel a magyarok képzett, begyakorolt, összeszokott orkesztere mellett. Nincs kétségünk: az angol labdarúgás fejlettebb, mint amit a vasárnapi mérkőzés mutatott, épp ezért mélyebb gyökereinek kell lennie annak, hogy ilyen katasztrófális vereség éri — fel even belül másodsor.

Igaz, hogy az angoloknak még talán legjobb formájukban is rendkívül nehéz dolguk lett volna a magyar csapattal. Válogatottaink fényesen játszottak, csillogtatták a magyar labdarúgás erejét, magasszínvonalú technikát, taktikai tudásról tettek tanúságot, követték szakvezetőik utasításait, nem hagyták megingatni soraikat. Nem tűz az azt mondani, hogy a magyar csapat még több gólt is rúghatott volna. A kapu előtt igen meggyőzően mutatkoztott meg a magyar játékosok sílénje, de nem kevesebbé tették az is, hogy védelmünk is sokkal jobb, szilárdabb, magabiztosabb, rugalmasabb a helyes taktika követésével.

Nehéz rangsorolni a magyar játékosokat: valamennyien megfelelték a beléjük helyezett bizalomnak és tudásuk javát adták. A védelemben elsősorban Lantos tűnt ki.

Vélemények a nagy mérkőzésről

Sebes Gusztáv, az OTSB elnökhelyettese: — Becsület, lelkes és kitűnő játékkal viták ki a fiúk ezt a hatalmas győzelmet, valamennyien kitűnő teljesítményt nyújtottak. Ugy vélem, hogy az angolokat meglepte a gyors góljátékunk és nem számítottak arra, hogy a londoni 6:3 után a magyar válogatott meg tudja ismételní pompás játékát, sőt még nagyobb fölényt tud kiharcolni. Anglia válogatottja lelkesen, végig sportszerűen küzdött s a játékosok még az utolsó percekben is igen szívósan, elkecseregetten harcoltak. Sikerünk nem tehet bennünket elbizakodottá, mert további nagy feladatok előtt állunk. Kemény és szorgalmas munkára van szükségünk, hogy néhány hét múlva a világbajnokságon folytassuk sikeresorozatunkat.

Titkos Pál, az OTSB labdarúgóosztályának vezetője: — A magyar válogatott szellemes, ötletes, gyors játékával szemben tehetetlen volt az angol csapat. Győzelmünket ilyen arányban is megérdemeltnek tartom, miután még igen sok nagy helyzetünk volt. Az angolok — véleményem szerint — a várakozáson alul szerepeltek. Színtelenül játszottak, de igen dicséretes határtalan lelkesedésük, figyelmüket magartartáuk.

Mándi Gyula állami edző: — A fiúk ismét megmutatták, hogy tudják, mikor kell kitűnően játszani, és képesek megoldani a legnagyobb feladatokat is. Taktikánk is kiválóan bevált és a tervszerű támadások sorozatát vezettük. Gólarányunkat egyáltalán nem tartom túlzottnak. Az angoloktól többet vártam.

Grosics Gyula: — Ugy érzem kitűnően játszottunk. Nagyon közönszűnk a közönség lelkes biztatását és igen hálás vagyunk, hogy az első perctől az utolsóig harsányan buzdítottak bennünket.

Walter Winterbottom, az angol labdarúgócsapat igazgatója: — A magyar válogatott mintaszerű összjátékkal, kiválóan játszott. A mérkőzés többé-kevésbé ugyanúgy alakult, mint Wembly-ben, ugyanis a magyarok már az első percekben megszerezték a vezetést és ezt fokozatosan növelték. Az angol csapatból Byrne és a két fedezet játszott csak jól. A magyar csapat minden megmozdulásán látszott, hogy tudja, mit és hogy akar csinálni. Feltétlenül megérdemelt a győzelme. Véleményem szerint a világbajnokság első számú esélyese.

J. Rimet, a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség elnöke: — Ragyogó mérkőzés volt, még sohasem láttam olyan szép és jó játékot, amelyet a magyar csapat ma bemutatott. Lenyűgöző fölénytel győzte le a világhírű angol válogatottat. A magyar együttes valamennyi tagja tökéletes labdarúgó és pontosan végre tudja azt hajtani, amit elgondol. A magyar válogatott legnagyobb erényei közé a gyorsaságot és játékintelligenciát sorolom. Emellett fáradszaktalanul végiharcolta a mérkőzést.

Josef Gerő, Ausztria igazságügyminisztere, az Osztrák Labdarúgó Szövetség elnöke: — Csodálatos játék volt! A magyar csapat tudása ma Európában egyedülálló.

Jimmy Hogan, az Aston Villa ifjúsági csapatának edzője: — Nekünk le kell törölni a táblát és újra

mellett hat méterről a jobb alsó sarokba lövi a labdát. 7:1.

Leírhatatlan a közönség öröme, most már szinte meg sem áll a taps — a játék végéig. A 31. percben Grosics helyére Gellér áll be, de a továbbiakban jóformán már csak mindössze az a dolga akad, hogy néha kirúgja a labdát, vagy elfogjon egy hazarúgást. Az angol csatársor szétesése nem jelent veszélyt kapunkra. A másik oldalon jóval több az izgalom. Puskás kétszer is csak kevéssel marad le a góllövésről.

Amikor a játékvezető a mérkőzés végét jelzi, a közönség feláll helyéről és viharosan üdvözlő válogatott csapatunkat a nagyszerű sporttelményért, a világraszóló győzelemért. Örömtől sugárzik a magyar csapat is. A játékosok előbb a diszphálóra elé vonulnak, közönszűnk pártunk, országunk vezetőit, majd a másik oldalon, az állóhely előtt megköszönik a közönség mindvégig lelkes, fáradszaktalan biztatását.

Hőmpylög hazafelé a sok ezer néző. A budapesti utcákon hozzájuk csatlakoznak az emberek nagy csoportjai, akiknek nem jutott hely a stadionban. Együtt örülnek a nagy sikernek, együtt méltatják sportolóink újabb nagyszerű fejevtenyét.

Kocsis kapásból, ballal rúgja a magyar csapat harmadik gólját.

Ez a hatodik...

Az angol csapatban Merrick védte, ami védhető volt, nem rajta múlt a súlyos vereség. A védelem munkabíró játékosokból állt, de nagyon sokszor kihagyták, tehetetlenül szaladgáltak a magyar csatárok húzásai láttán. A fedezetek közül Wright tetszett jobban, de Puskással ő sem boldogult. Dickinson az első félidőben fejfékával tűnt ki. A csatársor egynél játéka nem mutatott sok sikert. Jezzard is csak az első félidőben volt veszélyes, aztán visszahátrépet. Figyelemreméltó, hogy a végén a csatársorban küzdő angol játékosok a magyarok alatt sem roppantak össze, hanem a mérkőzés utolsó perceig erőteljesen harcoltak.

A mérkőzés vezetője, Bernardi jól látta el feladatát.

Méltán örül a magyar sportemberek hatalmas tábora a nagy győzelemnek. De nagy hiba lenne elfelejteni, hogy a küszöbönálló világbajnoki tornán lesznek nehezebb ellenfelei is csapatunknak, mint a jelenlegi angol válogatott.

kell kezdeni írni. Az angol csapat sok fölösleges, vaktában elgurított hosszú labdája olyan előnyhöz juttatta a technikailag és taktikailag érettebb magyar csapatot, amely előnynek meg kellett mutatkoznia a számszerű eredményben. A magyarok testük minden porcikájával érzik a labdát. Valamikor így álmodtam én is az igazi futballt, azt, amely annál is nagyobb, mint amit az MTK játszott aranykorszakában.

French, az angol csapat egyik vezetője: — Nagyszerű ez a magyar csapat! Néhány évtizedet töltöttem már el futballpályán, de nagyon sokat kellene gondolkodnom, ha ennek a csapatnak pártját akarnám megnevezni.

Bernardi olasz játékvezető: — Igazságos eredmény, a magyarok különösen technika és gyorsaság terén múltak felül az angolokat. A vendégcsapatnak nem volt elszere az egész mérkőzés folyamán lendületesen rohamozó és szellemesen játszó magyarok ellen. Az angolok elavult labdarúgást játszottak. A mérkőzés mindvégig sportszerű légkörben zajlott le, ami megkönnyítette a munkánkat. Nehéz lenne a magyar válogatottból kijemélni bárkit is, mert mindnyájan kiváló teljesítményt nyújtottak. Talán még Kocsis, Puskás és Tóth II. volt a jők közül is a legjobb. Az angol csapatban egyedül Wright érdemel dicséretet.

Vittorio Pozzo, ismert olasz labdarúgó szakember: — Nekem már többen mondták azt, hogy elfogult vagyok a magyarok mellett. A magyarok játéka azonban állandóan engem igazol. Nem lehet nem szeretni egy olyan csapatot, amely úgy játszik, mint a magyar. A mai játék csak megerősített abban a hitemben, hogy a magyarok fogják megnyerni a világbajnokságot.

Wright, az angol csapat kapitánya: — Az egész magyar csapat kitűnően játszott, csatársora minden pillanatban veszélyt jelentett kapunkra. Hiába küzdötünk lelkesen, nem tudtunk eredményesekek lenni.

Dr. Schwarzcz osztrák sportvezető: — Győzelmet vártam a magyar válogatottól, de nem ilyen arányban. Kitűnő labdarúgók a mi szomszédaink. Puskás, Kocsis és Bozsik művésze ennek a sportnak, de a többiek sem maradnak el mögöttük. Az angoloktól többet vártam. Játékosban nem volt meg az összhang, a tervszerűség.

Augusto Godoy, a rio-de-janeiroi «A Noite» című brazil lap munkatársa: — Bámulatosan játszott a magyar válogatott, úgyhogy egy pillanatig nem volt kétség a győzelem. Mindgyörgy magyar labdarúgójátékos művésze a labdának. Melléjük az angol játékosok csak tanítványoknak tűntek. Erre a mérkőzésem jöttem Magyarországra, de megérté. Nagy élményt jelent számomra a magyar együttes játéka.

— Arra a kérdésre, hogy vajon mi lenne egy magyar—brazil mérkőzés eredménye, a következőket mondta: — A brazil labdarúgók is kiváló játékosok, összehasonlítást, számszerű eredményjólást így nehéz volna tennem. Mindenesetre, ha a magyar csapat győzne, csak szoros lenne az eredmény. A legnagyobb élmény azonban a játék jelentene.

Lukács László—Vető József